

אֵלֶּזְנֹת

לְעֵלְמֵנוּ שְׁבֵת

פְּרָשַׁת אֶחָד־קִדְשִׁים

הַסֵּד, אֶלְיוֹן כ"א

נִפְלוּ דְבָרִים בִּינִיהֶן וְאִשֶׁת הַגִּבּוֹר שֶׁל הַקְּהֵלָה הִטִּיחָה בְּרַב־נִית כְּנֹוֹי מַעְלִיב בְּיוֹתֵר. נִפְל וְהִתְפַּשֵּׁט קוֹל הַכְּבֵרָה בְּעִיר: אִשְׁתּוֹ שֶׁל גִּבּוֹר פְּלוֹנִי פָּגְעָה בְּכַבּוֹד הַתּוֹרָה, אִשֶׁת חֲבֵר כְּחֵבֵר, וְכַדִּי בְּזִיוֹן וְקִצְף. הִגִּיעוּ הַדְּבָרִים לְאֲזִנֵי הַפְּרָנְסִים, אֲלוֹפֵי הַקְּהֵל, שֶׁגָּמְרוּ אִמֵּר כִּי מְחַבֵּיִם לְמַחּוֹת עַל עֲלֻבוֹן הַתּוֹרָה, וְצָרִיף לְהַעֲנִישָׁה בְּלִי לְהַתִּירָא מִתְּגֵרַת יָדוֹ שֶׁל הַגִּבּוֹר הַתְּקִיף, כְּפִי שֶׁהַתּוֹרָה אוֹמֶרֶת 'לֹא תִגּוֹרוּ מִפְּנֵי אִישׁ', אֲךָ אֵין סֶפֶק שֶׁזֶה עֲנִין חָשׁוּב לְעֵנוֹת בּוֹ, וְכִפִּי שֶׁהִתְנוּ עִם הָרֵב לֹא יוּכְלוּ לַעֲשׂוֹת בְּזֵה מֵאוֹמֶה בְּלֹא הַסְּכָמְתוֹ. וְכִפִּי שֶׁהִתְנוּ עוֹד אֵין שׁוּם אֲפָשְׁרוֹת לְהַבִּיא הַדְּבָר בְּפָנָיו לְפָנֵי מוֹצְאֵי שְׁבֵת. הִלְכוּ אַפּוֹא אֶל הַרְבֵּנִית וְסָחוּ לָהּ דְּבָרִים כְּהוֹיָתָם, וְהוֹסִיפוּ לְבַקֵּשׁ הַיָּמָנָה, כִּי בְּבוֹא אִישָׁה הָרֵב אֶל הַבַּיִת בְּמִשְׁךָ יוֹם הַשְּׁבֵת, תִּרְאֶה בְּחֻכְמָתָה לְהַבִּיא הַדְּבָרִים אֶל לְבוֹ וְלֶהֱכַשִּׁיר אֶת הַקְּרָקַע לְקִרְאָת הַתִּיעֻצּוֹתָם עִמּוֹ בְּמוֹצְאֵי שְׁבֵת. בְּלִיל שְׁבֵת קִדְשׁ כְּשֶׁחֲזַר רַבִּי שְׁמִשׁוֹן זצ"ל לְבֵיתוֹ מִבַּיִת הַכְּנֶסֶת וּשְׁנֵי מַלְאָכֵי הַשְּׁרֵת מְלוִין אוֹתוֹ, הִפְתַּע מִיֵּד בְּהַכְּנֶסוֹ לְרֹאוֹת אֶת זוּגָתוֹ שְׂאִינָה יוֹשֶׁבֶת אֶצֶל שְׁלַחְנוֹ הָעֶרְוָה, שֶׁפָּרְשָׁה לְקֶרֶן זְוִית וּשְׁלַחַן מִיַּחַד עוֹמֵד לְפָנֶיהָ. שָׁאַל אוֹתָהּ: מַה רוֹאוֹת עֵינַי? הַשִּׁיבָה וְאָמְרָה לוֹ, לְפִי שְׂאִינֵי רְאוּיָה לְהִיּוֹת רַב־נִית וְלֶהֱסַב לִיד שְׁלַחַן הָרֵב, לְפִיכֶּה עֶרְכָּתִי שְׁלַחַן לְעֻצְמִי תָמָה וְשָׂאַל: מִפְּנֵי מַה אֵין אֶת רְאוּיָה לְהִיּוֹת רַב־נִית? הַשִּׁיבָה: הִרִי פְּלוֹנִית אִשְׁתּוֹ שֶׁל הַגִּבּוֹר קוֹרְאָת לִי בְּשֵׁם, וְסִפְרָה לוֹ כֹּל הַמְּאָרַע. הַתְּמַרְמֵר הָרֵב וְשָׂאַל: כֶּה כֶּה הַעֲלִיבָה אוֹתָךְ וְהַבְּרִיּוֹת שׁוֹתְקִים וְהִיכֵן כְּבוֹד הַתּוֹרָה וּמַה הִגִּידוּ רְאִשֵׁי הַקְּהֵלָה? נִעֲנַתָּה וְסִפְרָה לוֹ: הַצְּבוֹר נִזְדַּעַזַּע עֵקֶב הַמְּאָרַע, רְאִשֵׁי הַקְּהֵל הַחֲלִיטוּ לְקַנְסָה, אֲבָל הִיוּ יְדֵיהֶם כְּבוֹלוֹת לְפַעַל מַה מִּפְּנֵי שְׁנֹרֶת אִמֵּר לְבַל יַעֲשׂוּ שׁוּם דְּבָר בְּעַל מִשְׁמַעוֹת לְלֹא הַסְּכָמְתָהּ, וְאִי אֲפָשֵׁר לְשָׂאַל הַסְּכָמְתָךְ עַד לְמוֹצְאֵי שְׁבֵת. הַחֲרִישׁ הָרֵב וּפְנָה לְעַסֵּק בְּתַקּוּנֵי שְׁבֵת וּלְפַתַּח בְּסַעוּדָה, אַחֲרֵי שֶׁפִּיֶּסָה לְרַב־נִית וְתִשָּׁב אֶל מְקוֹמָה הַקְּבוּעַ לִיד הַשְּׁלַחַן.

מִיּוֹם שְׁלִישִׁי עַד הַיּוֹם אֶת שׁוֹמֶרֶת טִינָא בְּלַבֵּךְ עַל בַּת יִשְׂרָאֵל?

לֹא תִקֵּם וְלֹא תִטֹּר אֶת בְּנֵי עַמֶּךָ וְאֶהְבֶּת לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ אֲנִי ה' (יט, יח).

מַעֲשֵׂה הַיָּה בְּהַגְּאוֹן רַבִּי שְׁמִשׁוֹן זצ"ל אַבְד"ק זִיבְלִין, מַעֲנֵוִי עוֹלָם, אֲשֶׁר חֵי וּפְעַל בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל עַד שְׁלֵהי שְׁנַת תַּק"ז בְּאֶלְף הַשְּׁשִׁי שָׁבָה נִתְבַּקֵּשׁ לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה, בְּיוֹם ג' לְחֹדֶשׁ אֶלוּל. גְּאוֹן זֶה הָיָה בְּבַחֲיִנַת אוֹר מְצַנֵּעַ בְּחַיָּו וְקַל וְחֹמֶר אַחֲרֵי הַסְּתַלְקוֹתָיו. שְׁבִילָיו בְּמִים רַבִּים וְעַקְבוֹתָיו לֹא נוֹדְעוּ. רַק מַעֲט מְזַעֵר מִהַלִּיכּוֹתָיו, אֲפָס קִצְהוֹ הִגִּיעַ לְאֲזִנֵּינוּ מִסְּפוּרֵי אֲבוֹת וְרֹאוּיִים הַדְּבָרִים לְהַמְסֵר לְצְבוֹר כְּדִי שֶׁתְּהִינָה נַחֲלַת הָרַבִּים.

וּמִפִּי הַרְה"ק רַבִּי אַבְרָהָם מְסֻלוֹנִים זיע"א, בְּעַל 'בְּרַכַּת אַבְרָהָם', נִשְׁמַע הַסְּפוּר הַבָּא, שֶׁהָיָה חוֹזֵר עָלָיו פְּעָמִים רַבּוֹת הֵן בִּיחִידוֹת וְהֵן בְּמִקְהֵלוֹת חֲסִידִים:

כְּאֲשֶׁר עָלָה רַבִּי שְׁמִשׁוֹן זצ"ל לִישֵׁב עַל כֶּסֶף הַרְבֵּנוֹת בְּעִירוֹ, הַתְּנָה עִם פְּרָנְסֵי הַקְּהֵל שֶׁבִּקְשׁוּ הַיָּמָנִי לְהַתְּכַתֵּר בְּמִשְׁרָה זוֹ, שְׁנֵי תְּנָאִים הַבָּאִים כְּאֶחָד, וְהֵם כְּמַעֲט בְּבַחֲיִנַת שְׁבֵר אֶת הַחֲבִיבִית וְשִׁמֵּר אֶת יְיָנָה, דְּהֵינּוּ, שֶׁעַל פִּיו יִשְׁקֵךְ כֹּל דְּבָר חָשׁוּב בְּחַיֵּי הַקְּהֵלָה וְכֹל עֲנִין הַנַּחֲתָךְ בְּדֶרֶךְ כֹּלֵל עַל יְדֵי הַפְּרָנְסִים יְהִיֶּה זְכוּק לְהַסְּכָמְתוֹ, אֲךָ בְּאוֹתוֹ זְמַן אֵינָם יְכוֹלִים לְבוֹא אֶל הָרֵב בְּעַסְקֵי הָעִיר בְּכֹל יָמוֹת הַשְּׁבוּעַ בְּשׁוּם אֲפָן, כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְבַּטֵּל מִגְּרִסְתּוֹ, כִּי אִם בְּמוֹצְאֵי שְׁבֵת בְּלִבְדוֹ. שֶׁכֵּן זֶה הָיָה דֶּרֶכּוֹ מִקְדָּמַת דְּנָא לִישֵׁב בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ יוֹמָם וְלַיְלָה מִיּוֹם רִאשׁוֹן בְּשְׁבֵת עַד יוֹם הַשְּׁשִׁי, בַּחֲיִנַת כִּי שֵׁם בֵּיתוֹ, וְכֵאֵן הַשִּׁיב לְשׁוֹאֲלִים דָּת וְדִין. רַק בְּפָנֶיךָ דְּמַעֲלֵי שְׁבֵתָה הָיָה שָׁב אֶל מַעוֹנוֹ וְעוֹשָׂה בּוֹ אֶת שְׁבֵתוֹ מְבוֹאוֹ וְעַד צֵאתוֹ.

פְּעַם אַחַת יִצְאָה זוּגָתוֹ הַרְבֵּנִית לְשׁוּק בְּאֶחָד מִיָּמוֹת הַשְּׁבוּעַ כְּדִי לְקַנּוֹת מִצְרָכֵי מְזוֹן וְלֶהֱבִיא טֶרֶף לְבֵיתָהּ, וְהָיָה עֵינָה זֶה כְּמִהְפַּכַּת בַּחֲרָרָה וְנוֹתְנַת עֵינָה בְּדָג גְּדוֹל וּמִשְׁבַּח לְקַנּוֹתוֹ לְכַבּוֹד שְׁבֵת. אֲךָ הִנֵּה בָּאָה כְּנִגְדָּה אִשֶׁת גִּבּוֹר הָעִירָה וּשְׁלַחָה בְּדָג אֶת חֻכְתָּה. הוֹסִיפָה עַל הַמְּקוֹח וּרְכַשְׁתּוֹ.

כִּיּוֹן שְׁעָמַד לְקַדֵּשׁ עַל הַיּוֹם וְנִטַּל אֶת הַפּוֹס בְּיָדוֹ לְפָנֵי שְׁפַתַּח בְּבִרְכָה

יצאה המכשלה הזאת לפגע בכבוד התורה, אנחנו חטאנו ולא אתם.

והיו הללו בוכים כנגד אלו, הללו מפיסין כנגד אלו, עד שנתמזגו הקולות הקוראים מזה ומזה: הכל מחולים לכם ונתקרבו הלבבות בלא שמץ של חציצה. רק אז נתקררה דעתו של רבי שמשון זצ"ל וישב עם הרבנית אל ביתם ואל שלחנם לקדש על היין ולעשות את שבתו.

כל ישראל כאיש אחד הם

בפרשת השבוע נאמר (ויקרא יט יח): 'לא תקם ולא תטור את בני עמך ואהבת לרעך כמוך אני ה', ודבר נפלא הביא הרה"ק רבי אברהם חיים מזלאטשוב זיע"א בשם רבו הרה"ק רבי שמואל שמעלקא מנקלשבורג זיע"א לפרש טעם נכון מפני מה אין לאדם לנקם ולנטור לרעהו, שכן כל ישראל כאיש אחד הם ונמצא שבנקמתו הרי הוא עושה מוסיף ומרע לעצמו.

ודברים הללו נרמזים גם בדברי רבנו ה'אור החיים' הקדוש זיע"א בבאור הכתוב: רבותינו ז"ל (יומא כג.) אמרו, נקימה הוא שעושה לו כמעשהו הרע, נטירה שלא יאמר לו לא אעשה לך כמעשיך. וכפי זה נתן טעם הפתוב למצוה זו בסמיכות 'ואהבת לרעך כמוך', פרוש, כי ה' חפץ שתהיה אוהב רעך כמוך, ואם אתה אומר לו כן הרי גלית דעתך כי טמון היה בלבך מעשהו בלתי הגון לה, ונתן טעם לדבר 'אני ה', פרוש, על דרך אומרים (זוהר ח"ג טז): שבאמצעות יחוד הלבבות מתיחד שמו יתברך, להיות שפנסת ישראל הם ענפי שם הוי"ה ב"ה, דכתיב (דברים לב ט) 'כי חלק ה' עמו'. ונתחכם ה' לצוות בענין הנהגת ישראל זה עם זה בהדרגה. מצוה א' לא תשנא. ב' לא תקם וגו'. ג' ואהבת.

(מתוך הספר ספיר ויהלום להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

נצנץ רעיון בלבו וישאל אותה: אימתי היה המעשה? אמרה לו ביום השלישי העבר! התרגש רבי שמשון והניח את הכוס מידו ויקרא בקול גדול כמשתומם: שלישי, שלישי, ומיום השלישי עד עכשו יש לך טינא בלב על אשה יהודיה ועדין לא מחלת לה?

וכשהיה הרה"ק בעל 'ברכת אברהם' חוזר על הדברים כשהוא מרתת בכל איבריו וקולו המרעיד מנסר בהיכל קדשו: יום שלישי, יום שלישי, מיום שלישי עד היום את שומרת טינא בלבך על בת ישראל? נודעזעו כל השומעים ונרתעו לאחוריהם מאימת פגם של נטירה בלב אף לשעה קלה, והיתה חתת גערתו זו טובה מאלף תוכחות ודברי מוסר.

אף היא הרבנית דק"ק זיבלין נבהלה מאד לשמע קובלנתו של אישה הצדיק ותאמר כהרף עין: מוחלת אני לה. העיר הרב לאשתו: בכך לא סגי. אדם מישראל שנטרו לו טינה בלב מיום השלישי עד שבת, חובה לפיסו, בואי ונפיסנה. נצבט לב הרבנית: וכי לא די שזו גרמה לה בושה וחרפה והיא מוחלת לה. אף דברי הרב קדש היו לה.

מיד התעטף הרב בפרותו והרבנית במעילה, ויצאו ללכת אל בית הגביר בחשכת הלילה, וכוס היין נשארה עומדת מלאה על השלחן. כיון שהדפקו על בית הגביר נשמע מבפנים קול שאלה: מי אתם? מיד הזדהה הרב בשמו והבינו כהרף עין שבא על עסקי אותו מארע הביש שקרה לאשת הגביר עם הרבנית. מאחר שידעו את תקף גדלתו וקדשתו, נתמלאו בני הבית פחד ורעדה בחששם כי יכה אותם בשבט פיו חלילה ומי ינקה מאלתו.

פתחו הדלת ונפלו לרגליו בבכיות ותחנונים שימחל ויסלח כי גדול עוונם מנשא. התיפח הרב וקרא לעברם: וכי אתם צריכים לבקש מחילה מאתנו, הלא אנחנו באנו לבקש מחילה מכם על טינה זו שהיתה שמורה בלב הרבנית אשתי כלפי גברת הבית מיום שלישי שעבר. המה שמעו כן תמהו נתרגשו ונודעקו: וכי אתם צריכין לבקש מחילה מאתנו והלא אנחנו אשר מתוכנו

חידון אֵלֶּךָ? נות - נושא פרסים איזו מלה בת 3 אותיות מופיעה בפרשתנו (פר' קדושים) ארבע פעמים בפסוק אחד?

הפותרים נכונה יכנסו להגרלה אי"ה על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר". את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני למספר פקס: 077-470-26-81 או למייל: magdenot@gmail.com נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון. בראש הדף לציין "עבור חידון לנוער".

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":
פרשת משפטים:
משפחת רוטנשטיין מקרית גת.

פתרון החידה - פרשת משפטים:
ש. באילו שני עניינים מוזכרת בפרשה זו אש?
ת. האש מוזכרת ביחס לאדם שמזיק לרכוש על ידי אש (שמות כב, ה); וכן האש מופיעה בתיאור הר סיני במתן תורה (שמות כד, יז).

שווקי קטר